

Тема тижня: Грати ролі

РЕДАКЦІЯ VERBUM

18 ЛЮТОГО 2020

Шановні читачі!

Слова Вільяма Шекспіра про те, що «світ – театр, де всі чоловіки й жінки актори», належать, мабуть, до найчастіше цитованих у повсякденні.

Повторюючи цей рядок, ми часто й не замислюємося про його первісний контекст, а надаємо йому власних сенсів – такий влучним здається порівняння довколишньої реальності з театральною сценою. У Шекспіра йдеться про ролі, які для кожної особи написав сам Бог, тобто про етапи життя – від немовлячого віку до старості. Але є ще безліч ролей, які ми граємо протягом усього життя, пов'язаних із професійною діяльністю, сімейним станом, соціальним статусом тощо.

Фото: Kyle Head

Гра належить до глибинних механізмів, закладених у людській природі, що починають проявлятися з раннього дитинства. Ще не навчившись як слід розмовляти, маленька людина приміряє на себе різноманітні ролі: побаченого в мультику динозавра, домашнього улюбленця, членів родини. З розвитком фантазії й набуттям досвіду ці рольові ігри ускладнюються, перетворюючись із простого наслідування образу на імітацію складніших дій: діти граються у професії, у сюжети з книжок та кіно, а згодом починають творити власні світи й вигадувати собі альтернативні особистості. У новому випуску «Вербуму» ми пропонуємо детальніше поміркувати про гру, що супроводжує людину протягом усього її життя, змінюючи форми, але не сутність.

Юрій Чорноморець розповідає про драму взаємин Бога і людини у тлумаченні швейцарського теолога Ганса Урса фон Бальтазара. Стосунки з Господом – це, на думку Бальтазара, не лише найбільша людська драма, а й головне свято, а тому їхня історія й сьогодні залишається єдиною, по-справжньому вартою уваги.

Антон Герасименко пише про виникнення й розвиток середньовічної містерії. Біблійні події для середньовічної людини були вкрай реальними, і для того, аби поглибити це відчуття, вона

доповнювала довколишній світ, «оживляючи» персонажів священних текстів через акторську гру й уводячи їх до храмів. Так народився особливий жанр літургійної драми.

Про межі, за якими закінчується драма і розпочинається святотатство, говорить Ольга Герасименко, наводячи як приклад першого російського царя Івана Грозного. Надміру захоплений роллю помазаника Божого й носія Його волі, у роки опричницького терору він спробував перетворити власний двір на монастир, ігуменом якого проголосив самого себе.

Галина Качур підходить до ігор із психологічного боку та пропонує замислитися про їхнє значення в житті дорослої людини. З розваги, якою їх колись вважали, ігри давно перетворилися на засіб, завдяки якому можна пережити чужий досвід, переосмислити своє ставлення до історичних подій, а відповідно – розширити межі емпатії та розуміння інших людей і світу навколо нас.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**